

Arrest

nr. 218 540 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2018.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.C. RECKER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig

artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofd geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing merkt de commissaris-generaal in de eerste plaats op dat verzoeker zijn vrees voor extremistische moslims niet aannemelijk maakt. Betreffende de angst van verzoeker voor zijn buurman L. R., die volgens verzoeker in Syrië zou hebben gevochten en nadien naar Kosovo terugkeerde, wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker blijkens zijn verklaringen tot op heden geen enkel probleem met hem kende. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich evenwel niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat deze vrees of dat risico immers ook steeds getoetst dient te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk dient te maken.

Voorts wordt vastgesteld dat zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn problemen, verzoeker geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. De commissaris-generaal wijst in dit verband onder meer naar informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Kosovo en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in

Kosovo opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekers ouders wordt vastgesteld dat het een kwestie van louter medische en socio-economische aard betreft, die bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin zijn er, zo luidt de beslissing vervolgens, zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker naar aanleiding van deze gezondheidsproblemen een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt verder geoordeeld, niet van aard om voorgaande conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoeker onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3.2. Verzoeker gaat echter niet concreet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt hij de motivering in de bestreden beslissing waarbij op goede grond het volgende wordt vastgesteld:

“Volgens uw verklaringen werd u in Kosovo gedurende vijf jaar verbaal lastiggevallen door leden van BIK, Bashkesia Islame e Kosoves, de islamitische vereniging van Kosovo; werd u in februari 2018 door hen aangevallen, en vreest u bij terugkeer naar Kosovo verdere problemen met leden van deze groep. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas de nodige logica ontbreekt om te overtuigen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat het bijzonder bevreemdend overkomt dat extremistische moslims willekeurige mensen zouden aanspreken om hen te overtuigen en zelfs te dwingen om in Syrië te gaan vechten, wanneer deze personen geen enkele interesse hebben in deze missie, zoals u verklaarde (CGVS, p. 8). Vervolgens zou u in uw eigen thuisstad Gjakovë meerdere keren per week zijn beledigd, telkens door andere mensen die niet van Gjakovë afkomstig waren (CGVS, p. 9-10). Gevraagd hoe deze mensen konden weten wie u was en wat u had gedaan in Pristina, antwoordde u dat ze informatie over u hadden gekregen en u in die tijd nog Facebook gebruikte, dus ze konden weten hoe u eruitzag (CGVS, p. 10-11). Het is echter weinig aannemelijk dat tientallen leden van deze organisatie u zonder enige moeite op straat zouden kunnen herkennen doordat een foto van u in hun netwerk circuleerde, en dit gedurende vijf jaar. Hoewel u hierop werd gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, bleef u volharden in uw verklaringen (CGVS, p. 11). Vervolgens verklaarde u op 9 februari 2018 door 5 moslims zijn te zijn aangevallen (CGVS, p. 12). In dit kader wordt vastgesteld dat u geen enkele verklaring kon geven voor het feit dat u na vijf jaar plots werd aangevallen (CGVS, p. 15). Over de periode na de aanval verklaarde u bij Dienst Vreemdelingenzaken overigens dat u toen bij familie verbleef en binnen bleef (vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u tot aan uw vertrek in uw ouderlijke woning verbleef (CGVS, p. 3), om later te zeggen dat u na uw aanval niet meer thuis verbleef maar bij familieleden (CGVS, p. 14). Overdag ging u wel nog naar uw ouders, en bovendien werkte u ook nog in deze periode (CGVS, p. 5, 14). U verplaatste zich dus voortdurend tussen de woningen van familieleden, uw ouders, en uw werk, hetgeen bezwaarlijk kan worden gelijkgesteld met binnen blijven, zoals u beweerde (CGVS, p. 14-15). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient te worden geconcludeerd dat u uw vrees voor extremistische moslims niet aannemelijk heeft gemaakt. Betreffende uw angst voor uw buurman L. (...) R.(...), die in Syrië ging vechten en nadien terugkeerde naar Kosovo – u heeft geen idee wanneer – kan worden opgemerkt dat u tot op heden geen enkel probleem met hem kende (CGVS, p. 15). Het louter

aanhaken van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.” (eigen onderlijning)

Het louter uitgebreid herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig verweer en is geenszins van aard om voorgaande pertinente vaststellingen, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat verzoekers verklaringen omtrent zijn voorgehouden problemen met een vrees voor een groep extremistische moslims in Kosovo niet overtuigen en geenszins aannemelijk zijn en hij zijn vrees voor zijn buurman niet concreet aannemelijk of geloofwaardig maakt, in een ander daglicht te plaatsen.

3.3.3. Zelfs al wordt alsnog geloof gehecht aan verzoekers verklaarde problemen met extremistische moslims, dan nog blijkt uit niets en laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat het hem dienaangaande in zijn land van herkomst aan nationale bescherming vanwege de Kosovaarse autoriteiten ontbreekt.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij de commissaris-generaal in dit verband op goede grond als volgt oordeelt:

“Zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw problemen, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat u in de vijf jaar dat u verklaard verbaal te zijn bedreigd, op geen enkel moment een melding maakte bij de politie, omdat u de feiten niet voldoende ernstig vond (CGVS, p. 16). Nadat u fysiek werd aangevallen op 9 februari 2018, verklaarde u dat de politie ter plaatse kwam en trachtte de daders te vinden (CGVS, p. 15-16). Hoewel de daders uiteindelijk (nog) niet gevonden werden, blijkt nergens uit uw verklaringen dat de politie heeft nagelaten u bij te staan. Hierbij kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten in Kosovo zich specifiek bezighouden met het bestrijden van (extremistisch moslim-) terrorisme en de problematiek van syriëstrijders op ernstige wijze aanpakken.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De informatie maakt duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de Kosovaarse politie over het algemeen goed is. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er

mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo en dat kosteloze rechtshulp beschikbaar is. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning).

De Raad beklemtoont dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van diezelfde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu geenszins het geval bij verzoeker, die in zijn verzoekschrift niet betwist dat hij, “ondanks de angst, de fobie, die zowat permanent was en zijn normaal leven affecteerde”, in die vijf jaar dat hij beweerdelijk verbaal bedreigd zou zijn geweest door extremisten nooit naar de politie is geweest.

Uit verzoekers verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat hij gedurende al die jaren dat hij problemen zou hebben gekend met moslimextremisten, slechts één keer hiervan melding heeft gedaan bij de Kosovaarse politie, namelijk toen de politie in de nacht van 9 op 10 februari 2018 ter plaatse kwam nadat verzoeker op weg naar huis door enkele mannen met lange baarden aangevallen zou zijn geweest. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt bovendien dat de politie toen effectief heeft opgetreden en hem wel degelijk ter hulp heeft geschoten. Zo werd verzoeker ondervraagd en werd vervolgens een zoektocht naar de daders gestart, echter zonder succes. Verzoeker kon aldus wel degelijk op hulp en bijstand van de Kosovaarse politie rekenen, en hij toont het tegendeel niet aan. Het feit dat de daders van het incident toen/nog niet werden gevat, kan bovendien aan allerlei omstandigheden te wijten zijn, waarbij o.a. het gegeven meespeelt dat verzoeker hen niet (bij naam) kon identificeren, en kan, zo verzoeker dit voorhoudt, geenszins zonder meer als onwil of onkunde van de Kosovaarse autoriteiten worden afgedaan.

Voorts blijkt niet/nergens uit verzoekers verklaringen, en hij maakt het tegendeel geenszins in concreto aannemelijk, dat hij, behoudens die ene melding bij de politie naar aanleiding van voormeld incident op 9 februari 2018, nog enige, laat staan meerdere en ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn verklaarde problemen met en vrees jegens een groep extremistische moslims bij de Kosovaarse politie, en ruimer de Kosovaarse autoriteiten, aan te kaarten en aan te klagen. Verzoekers huidige bewering in zijn verzoekschrift dat “hij niet effectief beroep kan doen op bescherming van de autoriteiten”, berust aldus niet meerdere eigen, concrete en persoonlijke ervaringen, laat staan ernstige pogingen, en valt bovendien moeilijk te rijmen met de tussenkomst van de politie op voormelde datum. Waar verzoeker thans suggereert dat het feit dat hij atheïst is de mogelijkheden tot effectieve bescherming kan beïnvloeden, mist zijn argumentatie feitelijke grondslag en ernst, gelet op zijn nalaten om de in Kosovo beschikbare beschermingsmogelijkheden meermaals –meer dan die ene keer- aan te spreken en in te roepen, laat staan ten volle aan te wenden. Nogmaals dient benadrukt dat verzoeker blijkens zijn verklaringen wel degelijk hulp kreeg van de politie bij het beweerd incident op 9 februari 2018.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij in diens besluit dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput en dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Uit niets blijkt derhalve, gelet op wat voorafgaat, en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot de door hem ingeroepen problemen, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, in Kosovo aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit informatie door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd, en waar hij in zijn verzoekschrift naar verwijst, blijkt trouwens dat er in Kosovo wel degelijk en streng opgetreden wordt tegen moslimextremisten en het ronselen van Syriëstrijders. Zo veroordeelde in 2016 een rechtbank in Pristina een man tot 10 jaar gevangenisstraf voor het rekruteren van terroristen en aanzetten tot haat. Nieuwe Kosovaarse anti-terrorismewetgeving van 2015 voorziet in celstraffen tot 15 jaar voor personen die hebben deelgenomen aan buitenlandse oorlogen, zoals in Syrië of Irak. Meer dan 100 personen, zo blijkt uit diezelfde door verzoeker bijgebrachte informatie, werden de laatste jaren in Kosovo gearresteerd of in beschuldiging gesteld voor het rekruteren van mensen voor en/of zelf deelnemen aan de strijd van extremistische religieuze milities in het buitenland, zoals IS. Verzoekers informatie ligt dan ook in dezelfde lijn als die van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker toont overigens niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hoe dan ook maakt verzoeker zelf allerm minst concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde persoonlijke vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbreekt.

3.3.4. Een verwijzing, zoals verzoeker, naar algemene informatie omtrent het toenemend religieus conservatisme en extremisme en de toenemende religieuze radicalisering in westerse Balkanlanden en Kosovo hier in het bijzonder, alsook omtrent o.a. de inspanningen en het optreden van de Kosovaarse autoriteiten in hun strijd tegen personen die rekruteren voor en/of deelnemen aan de oorlogen in Syrië en Irak, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.3.5. Betreffende de gezondheidsproblemen van zijn ouders wijst verzoeker er thans in zijn verzoekschrift op dat "hij deze problemen enkel ter sprake gebracht" heeft "om uit te leggen waarom hij niet eerder vertrok en waarom hij na een eerste vertrek een 5tal jaren geleden terugkeerde". Verzoeker geeft also aan hetgeen hierover in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd niet te betwisten.

3.3.6. Verzoeker voert voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

3.3.7. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met de beschikking en de bestreden beslissing. Zij licht toe dat het onaanvaardbaar is dat de informatie over de radicalisering van Kosovo steunt op informatie van 2013/2014. Verzoekende partij wijst erop dat de radicalisering zeer ernstig is en enorme proporties heeft aangenomen. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij atheïst is en dat dat niet in rekening werd genomen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers in wezen tot het volharden in haar vluchtrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal zich niet te hebben gebaseerd op actuele informatie betreffende de radicalisering in Kosovo. De Raad herneemt dat de door verzoekende partij bijgebrachte informatie niet aantoonde dat de aangebrachte informatie van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt, laat staan dat zij hiermee concreet aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot haar verklaarde persoonlijke vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbreekt.

Voormelde beschikking duidt dienaangaande het volgende aan:

“(…) Uit informatie door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegd, en waar hij in zijn verzoekschrift naar verwijst, blijkt trouwens dat er in Kosovo wel degelijk en streng opgetreden wordt tegen moslimextremisten en het ronselen van Syriëstrijders. Zo veroordeelde in 2016 een rechtbank in Pristina een man tot 10 jaar gevangenisstraf voor het rekruteren van terroristen en aanzetten tot haat. Nieuwe Kosovaarse anti-terrorismewetgeving van 2015 voorziet in celstraffen tot 15 jaar voor personen die hebben deelgenomen aan buitenlandse oorlogen, zoals in Syrië of Irak. Meer dan 100 personen, zo blijkt uit diezelfde door verzoeker bijgebrachte informatie, werden de laatste jaren in Kosovo gearresteerd of in beschuldiging gesteld voor het rekruteren van mensen voor en/of zelf deelnemen aan de strijd van extremistische religieuze milities in het buitenland, zoals IS. Verzoekers informatie ligt dan ook in dezelfde lijn als die van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker toont overigens niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hoe dan ook maakt verzoeker zelf allerm minst concreet aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde persoonlijke vervolgingsproblemen aan nationale bescherming ontbreekt.”

Verder oordeelde de Raad in voormelde beschikking dat de verwijzing van verzoekende partij naar algemene informatie omtrent het toenemend religieus conservatisme en extremisme en de toenemende religieuze radicalisering in westerse Balkanlanden en Kosovo hier in het bijzonder, alsook omtrent o.a. de inspanningen en het optreden van de Kosovaarse autoriteiten in hun strijd tegen personen die rekruteren voor en/of deelnemen aan de oorlogen in Syrië en Irak, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit

dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier duidelijk in gebreke daar zij, gelet op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, haar vrees voor extremistische moslims niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig worden genomen waar zij aanvoert dat de commissaris-generaal niet in rekening heeft genomen dat zij atheïst is, daar uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat er onderzoek gevoerd werd naar haar beweerde problemen met extremistische moslims die haar, omwille van haar atheïsme, probeerden te overtuigen om hun religie te omarmen en om te gaan vechten in Syrië, doch waar verzoekende partij in geen geval heeft weten te overtuigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS